

[Lone Dybkjær]

ved, at der kommer en juridisk bisidder, risikerer, at man får en mere proceduremæssig og juridisk end indholdsmæssig diskussion.

Mindre konkret kan vi måske sige, at vi har oplevet, at administrationen følte det som en stramning, altså en slags indirekte påpegnings af, at der nok blev fjernet for mange børn.

Det har gjort, at vi føler, det er nødvendigt, at vi får taget fat også på en indholdsmæssig drøftelse af dette problem. Fjerner vi for mange børn, fjerner vi for få børn, eller fjerner vi præcis det antal børn, der skal fjernes? Fjerner vi dem på rette tidspunkt, eller fjerner vi faktisk børnene for sent?

Jeg tror ikke, der som helhed foretages for mange tvangsfjernelser, og vores tilslutning til denne lovgivning er ikke et udtryk for det. Og jeg vil også gerne understrege i sammenhæng netop med den administrative reaktion, der har været, at vi ikke hermed vil sige, at man skal fjerne et mindre antal børn af den grund. Man skal fra administrationens side foretage nøjagtigt den samme, om jeg så må sige, konkrete sagsbehandling som tidligere.

Men vi vil godt opfordre socialministeren til at foretage en nærmere undersøgelse af hele dette spørgsmål. Vi har primært tænkt på tvangsfjernelser, men jeg er enig med CDs ordfører i, at der i høj grad også er tvangsmomenter i de frivillige fjernelser.

Jeg tror ikke, det er nogen helt nem opgave, og jeg skal heller ikke formulere et kommissorium for et sådant arbejde, men spørge socialministeren, om han vil være indstillet på at foretage en nærmere kortlægning af området tvangsfjernelse og måske fjernelser i al almindelighed med henblik på en drøftelse i socialudvalget eller i folketinget af den indholdsmæssige side af denne sag, sådan at det ikke bare kommer til at stå ved den formelle side.

Vi tilslutter os altså lovforslaget, men jeg vil godt understrege, at vi, når det drejer sig om det første punkt, nemlig at sagen tages op efter ét år, nøje har mærket os socialministerens svar, og jeg synes, det bør indgå på en eller anden led i den meddelelse, der går videre til administrationen, at der ikke er tale om, at man nødvendigvis skal behandle hele sagen forfra, men mere om, at man automatisk får løftet sagen op og vendt den for at se, om der skulle være nye momenter i den. Det føler vi er meget vigtigt, sådan at man

ikke skal gentage hele sagen allerede efter et års forløb.

Vi er også enige i, at det er vigtigt at styrke forældrenes stilling. Vi vil imidlertid godt henstille, at det ikke bare bliver en juridisk styrkelse, men at det bliver hele den samlede situation, altså den indholdsmæssige situation, der bliver styrket ved hjælp af denne advokat. Endelig kan vi også acceptere den stramning, der er sket.

Jeg skal komme med nogle få bemærkninger om ændringsforslagene.

Vi er for så vidt enige i ændringsforslag nr. 1, som SF har stillet. Vi har dog foretaget den såkaldte banalitetstest på forslaget, den, der siger: hvis man sætter et »ikke« ind, er forslaget så stadig meningsfyldt? Og det er det rent faktisk ikke, for man kan jo ikke forestille sig en tekst, der lyder: »det påhviler ikke det sociale udvalg at søge skabt de nødvendige betingelser«. Med andre ord: det, banalitetstesten viser, er, om det er en selvfølge eller ej, og det er altså faktisk en selvfølge, at det sociale udvalg arbejder efter det.

Jeg er sådan set ikke så forundret over, at hr. Askjær Jørgensen er så forbavset over det og føler, at det er tøset, hvis man ikke vil stemme for det. Jeg vil dog gerne sige, at hvis vi skulle have alle banale ting og alle selvfølgeligheder med ind i lovgivningen, tror jeg ikke, fremskridtspartiets ønske om at reducere papirmængden bliver opfyldt samtidig, og jeg tror heller ikke, at det vil gøre lovgivningen lettere at læse.

Når det drejer sig om det andet ændringsforslag, tilbuddet om advokatbistand, føler vi os overbeviste om det rigtige i den argumentation, der har været fremført imod det, at man netop ikke stiller forældrene bedre.

Så er der hr. Askjær Jørgensens ændringsforslag, og derom vil jeg sige, at vi er ikke tilhængere af, at man indfører denne 48 timers regel. Jeg mener dog, at vi ville have stillet os positivt, hvis man kun havde haft forslaget om at erstatte de 7 dage med 10 dage, for det føler jeg for så vidt der kunne være argumenter for, netop under hensyntagen til, at vi har en 5 dages arbejdsuge; vi mener ikke, at retstilstanden ville forværres af det.

Om de konservatives ændringsforslag vil jeg blot sige, at vi synes ikke om, at Københavns kommune i en hvilken som helst sam-